

תה"ג 56323/12/16 - מדינת ישראל, ע"י המחלקה לעניינים בינלאומיים בפרקליטות המדינה נגד דן אוסקר בן סרג זק למפל

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 56323-12-16 מדינת ישראל נ' בן סרג זק למפל(עציר)

לפני	כבוד השופט משה יועד הכהן
<u>העותרת</u>	מדינת ישראל ע"י המחלקה לעניינים בינלאומיים בפרקליטות המדינה באמצעות ב"כ עוה"ד אבי קרוננברג ושירה גרין
נגד	דן אוסקר בן סרג זק למפל (עציר) ע"י ב"כ עו"ד מירה
<u>המשיב</u>	אמסלם בית און

החלטה

1. לפני עתירה שהגישה מדינת ישראל (להלן: "**העותרת**"), להכריז, כי המשיב, דן אוסקר בן סרג זק למפל, הוא בר-הסגרה לצרפת. ההסגרה מבוקשת לשם העמדתו לדין בגין ביצוע עבירת תקיפה אלימה שהובילה למוות בלתי מתוכנן מראש, שביצע בבוביני שבצרפת ביום 30.3.2010.

רקע

2. ביום 23.6.16 הגישה ממשלת צרפת, באמצעות שגרירות צרפת בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיב (נספח ב' לעתירה), מכוח האמנה האירופית בענייני הסגרה, כתיב אמנה 17 647, 87 (נפתחה לחתימה ב-1957) (להלן: "**האמנה**"). ביום 27.12.2016 הורתה שרת המשפטים, ח"כ איילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, תשי"ד-1954 (להלן: "**החוק**"), על הבאת המשיב בפני בית המשפט המחוזי בירושלים כדי שיקבע האם הוא בר-הסגרה לצרפת (נספח ג' לעתירה). בהתאם לכך, ביום 27.12.2016, הגיש העותרת את העתירה דנן.

3. על פי הנטען בעתירה על יסוד האמור בבקשת ההסגרה המשיב ביצע עבירת תקיפה ביום 30.3.2010, בסביבות השעה 19:00, בעיר בוביני (Bobigny) שבפרברי פריס. התקיפה ארעה שעה שהמשיב וחברתו ביקשו לקנות פח צבע בחנות באטקור (Batkor), אך השומר שבכניסה, מר סעיד בוראראש (Said Bourrarach) (להלן: "**הקרבן**") סירב להכניסם מאחר שהחנות זה עתה נסגרה. בין המשיב והקרבן החל דין ודברים שהתפתח לקטטה אלימה, עד שהקרבן ריסס את המשיב בגז מדמיע. בתגובה לכך נכנס המשיב לרכבו והזעיק בשיחת טלפון את אחיו, מיכאל למפל, וחבריו. כשהגיעו, ניגש

המשיב יחד עם אל הקרבן כשבידו כננתלרכב (Jack Crank), וחבט בו באגרופו. בתגובה ריסס הקרבן את החבורה בגז מדמיע. אחי המשיב ניסה לידות אבן גדולה על הקרבן, אך היא לא פגעה בקרבן. חבריו של הקרבן משכו אותו פנימה אל תוך החנות, אך הוא יצא שוב החוצה כדי להכניס את כלבו שנותר בחוץ. החברים והמשיב, כשבידו עדיין הכננת, דלקו אחרי הקרבן משני צידי החנות, והוא ניסה להימלט - תחילה ניסה לטפס על גדר, ומשכשל, קפץ אל התעלה שגבלה במתחם החנות, והחל לשחות לגדה השנייה, כשהמשיב וחבריו מיידים לעברו אבנים. בעודו נמלט בשחיה טבע הקרבן למוות, ולמחרת, ביום 31.3.2010 נמצאה גופתו החבולה. בגין המעשה הזה, מבוקש להסגיר את המשיב לצרפת כדי להעמידו לדין.

4. יצוין כי למשיב נערך משפט בצרפת בו הועמד לדין בגין המעשים שלעיל. המשיב היה מיוצג ונכח בדיונים בשלבים הראשונים של ההליך, אך ביום מתן הכרעת הדין נמלט לישראל. ביום 26.12.2015, בבית המשפט המחוזי בסיין-סנט-דני שבצרפת (Assizes court of Seine-Saint-Denis), הורשע המשיב בהעדרו על ידי חבר מושבעים, בביצוע מעשי אלימות בקבוצה תוך החזקת כלי נשק שגרמה למוות לא מכוון של הקרבן, ונגזרו עליו תשע שנות מאסר וכן קנס של 500 אירו בגין תקיפה של אדם נוסף. שותפיו לביצוע המעשים נדונו אף הם לעונשי מאסר שונים.

5. נוכח הימלטותו מצרפת, עוד בטרם התקבלה בקשת ההסגרה, התקבל ביום 26.5.2016 צו מעצר זמני למשיב מטעם בית המשפט בסן דני בצרפת, בגין הרשעתו בעבירה של חבלה שהובילה למוות בלתי מתוכנן (נספח ד' לעתירה).

6. מאחר והמשיב לא נכח במעמד מתן פסק הדין, באם יוסגר לצרפת, לפי הדין הצרפתי צפויים ההליכים שהתנהלו כנגדו להתבטל, והוא יועמד לדין מחדש במשפט חוזר בגין ביצוע עבירת תקיפה אלימה שהובילה למוות בלתי מתוכנן מראש לפי הסעיפים הבאים בחוק הפלילי הצרפתי:

לפי סעיף 222-7 וסעיפים 8 222-8, 10 222-8, 222-44, 222-45, 222-47 לחוק הפלילי הצרפתי. הסעיפים המרכזיים בגינם מבוקשת ההסגרה הם:

א. סעיף 222-7: מעשי אלימות שגרמו למוות עונשם 15 שנות מאסר.

ב. סעיף 222-8: כאשר המעשים בסעיף 222-7 בוצעו כנגד מי מהקבוצה הבאה, יעמוד העונש על עשרים שנות מאסר:

8° כאשר שניים או יותר ביצעו את העבירה במשותף.

10° כאשר העבירה בוצעה או איום כי תבוצע תוך שימוש בכלי נשק.

הסעיפים הנוספים מאפשרים להטיל סנקציות שונות על מי שהורשע בגין סעיפים 222-7, 222-8.

7. לבקשת ההסגרה צורפו תמצית הרישום הפלילי של המשיב בצרפת, תמצית ההליך המשפטי שהתנהל בצרפת כנגד המשיב, ובכלל זה שימוע (hearing) שנערך לגבי קרוולין באומגרטנר, בת זוגו לשעבר של עמוד 2

המשיב; עדויות שנשמעו במשפט שנערך למשיב, ובהן עדותו של המשיב; דו"ח אוטופסיה (נתיחה אחרי המוות) שנערכה לקרבן; כתב האישום כנגד המשיב בהליך שהתנהל בצרפת; הכרעת הדין של בית המשפט בסין-סינט-דני (Seine-Saint-Denis) מיום 26.3.2015 בהליך שהתנהל כנגד המשיב; צווי המעצר (צרפתי ואירופי) כנגד המשיב; צו המאסר שהוצא כנגד המשיב מיום 15.3.2016; האזנות סתר שנערכו לקווי הטלפון של דוד למפל, מיכאל למפל וגודפרוי שמואל; הרישום הפלילי של דן למפל בצרפת; הוראות החוק שהמשיב הורשע בהפרתן; צו ההסגרה ובקשת ההסגרה.

טענות העותרת

8. ב"כ העותרת מבקשים להכריז על המשיב כבר הסגרה לצרפת, שם הוא צפוי לעמוד למשפט חוזר, בשל אירוע התקיפה כנגד הקרבן. עיקר טענתה של העותרת היא כי התנהגותו התוקפנית המתמשכת של המשיב מלמדת על התגבשות היסוד העובדתי והנפשי הנדרש לשם העמדתו לדין בגין ביצוע עבירת הריגה לא מכוונת של הקרבן לפי הדין הצרפתי, וכן מקיימת את התנאים הנדרשים להעמדה לדין בעבירות המקבילות בדין הישראלי, באופן שעונה על התנאים הנדרשים בחוק ההסגרה, ולפיכך יש להורות עליו כבר-הסגרה לצרפת.

9. לטענת העותרת, במהלך השתלשלות האירועים יכול היה המשיב לעצור את העימות אך במקום זאת בחר שוב ושוב להמשיך בו ולהסלים את תגובתו. הוא זה שבחר, לאחר שנקלע לויכוח קולני עם הקרבן, להזעיק תגבורת ולשוב להתעמת עם הקרבן יחד עם חבריו כשכונת בידו; המשיב וחבריו הם שהמשיכו לנסות לתקוף את הקרבן וכלבו וליידות בהם אבנים, תוך שהקרבן מנסה להימלט מהם בדרכים שונות, ולא הפסיקו את המתקפה גם לאחר שהחלו לסגור על הקרבן, באופן שנתרו לו שתי דרכי מילוט: טיפוס על החומה, שלא צלח, וקפיצה אל התעלה, כפי שעשה באפיסת כוחות, כשהמשיב וחבריו עדיין בעקבותיו. העותרת מדגישה כי בכל מהלך האירועים המתואר, הקרבן לא יכל לעצור את המצב אליו נקלע או למנוע את החמרת האירועים, בעוד שבפני המשיב עמדה כל העת האפשרות לסגת, לקרוא למשטרה, או לנקוט באמצעים לגיטימיים אחרים, ובמקום זאת הוא בחר, יחד עם חבריו, להמשיך ולאיים על הקרבן.

10. התנהגות זו, טוענת העותרת, עונה על היסוד הנפשי שבסעיף 309(3) לחוק העונשין, לפיו יראו באדם כמי שהרג אדם אחר "אם באלימות או איום באלימות הביא אדם לעשיית מעשה שגרם למותו כשמעשה נראה לנפגע כדרך טבעית בנסיבות המקרה להימלט מהאיום או מהאיומים". העותרת מוסיפה כי בנסיבות המקרה, כשהוא מוקף בחמישה תוקפים ובהם המשיב האוחז בכננת, קפיצה אל המים הייתה דרך ההימלטות הטבעית והיחידה שנתרה לקרבן. לפיכך, היא עונה על מבחן הסיכון הטבעי שנקבע בע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.2.2014) (להלן: "עניין אריק קרפ"), וקם היסוד העובדתי הדרוש להעמדתו לדין של המשיב בעבירת הריגה.

11. מעבר לכך, לטענתה התנהגותו של המשיב גיבשה גם את המחשבה הפלילית הנדרשת לעבירה זו,

שהיא היכולת לצפות כי יגרום למותו של הקרבן, שכן המשיב, שהיה בסמוך, ראה כי הקורבן קפץ למים בלית-ברירה ומתוך אפיסת כוחות, אך המשיך ליידות לעברו אבנים יחד עם חבריו. לטענת העותרת, בהתאם לקביעתה של כב' השופטת דפנה ברק-ארז בע"פ 9026/11 **יצחק שוחט נ' היועץ המשפטי לממשלה** (6.12.2012) (להלן: "**עניין שוחט**"), לצורך קבלת בקשת ההסגרה על העותרת להוכיח רק את קיומה של מחשבה פלילית של המשיב, והוא איננה נדרשת לדון ברכיבים העובדתיים המשותפים לעבירות ההמתה העומדות על הפרק, בהם יידון ויכריע בית המשפט שיידון בעניינו של המשיב.

12. העותרת מוסיפה כי יש לדחות את טענות המשיב לפיהן יש לדחות את בקשת ההסגרה מחמת הסכנה הנשקפת לו באם יוסגר לצרפת, ומציינת כי טענות כאלה בנוגע למסוכנות הנשקפת למועמד להסגרה לצרפת הועלו בעבר בבג"צ 852/86 **ח"כ שולמית אלוני נ' שר המשפטים** (10.3.1987), בבג"צ 3275/14 **תיירי שמלה נ' שר המשפטים** (10.12.2014) (להלן: "**עניין שמלה**"), בע"פ 3234/10 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** (16.1.2011) ועוד, ונדחו. בית המשפט קבע, כך העותרת, שבכדי לזכות להגנה בעילה זאת יש להציג ראיות קונקרטיות על מסוכנות ספיציפית, וכי לא די בהעלאת טיעונים בעלמא הנוגעים למערכת הכליאה במדינה, כפי שטען עורך חוות הדעת. העותרת מציינת כי על אף הטענות הללו אחיו של המשיב מרצה כיום עונש מאסר בצרפת ולא דווח על פגיעה בו.

כן דוחה העותרת את הטענות בדבר היעדר סיכוי למשיב לזכות בהליך הוגן בצרפת, תוך שהיא מציינת כי גם בסוגיה זו דחו בתי המשפט טענות דומות בעבר.

13. באשר לבקשת ההסגרה, העותרת דוחה את טענות המשיב לפיהן הוצגו הבקשה וההליך הפלילי שהתנהל כנגד המשיב בצרפת באופן מגמתי, והיא מוסיפה כי בצרפת נערכו הליכים משפטיים נרחבים, שבגינם מרצים חברי המשיב עונשי מאסר. בשל כך התנגדו באי כוחה לעריכת הדיון המשפטי מחדש ולהגשת מסמכים מתיק החקירה הצרפתי, והדגישו כי בקשת ההסגרה הקובעת לעניין ההליך המתנהל בפניי היא בקשת ההסגרה בשפה האנגלית בלבד.

14. העותרת מציינת עוד כי לפי נתוני משרד הפנים, המשיב נולד בישראל והינו אזרח ישראל מלידתו בשנת 1990, וכי מאז ביקר בישראל מספר פעמים בשנים 2007-2008, 2013-2014. לאור זאת, לא היה המשיב תושב ישראל בעת ביצוע העבירה, ולפיכך טוען העותרת כי לא מתקיים בעניינו הסייג הקבוע בסעיף 1א(א)(2) לחוק ההסגרה.

טענות המשיב

15. המשיב מעלה טענות שונות כנגד הסגרתו, שבבסיסן שני נימוקים מרכזיים: הראשון, טענה הנוגעת לסעיפי העבירה בהם הוא מואשם, ובכלל זה, טענה להעדר התגבשות המחשבה הפלילית והקשר הסיבתי מתוך סיפור המעשה, והעדר עמידה בתנאי הפליליות הכפולה, וכן טענות הנוגעות לפגיעה

בסיכויי לזכות להליך הוגן בצרפת, על רקע האווירה הציבורית הקשה שנוצרה סביב האירועים, באופן שמסכן את חייו ונוגד את תקנת הציבור.

16. לטענתו, בקשת ההסגרה אינה עומדת בתנאי הפליליות הכפולה, ולשם כך התייחסה באת כוחו בהרחבה לעובדות האירוע כפי שהתבררו במסגרת ההליך המשפטי שהתנהל נגדו בצרפת. לטענתו, בקשת ההסגרה מנוסחת באופן מגמתי ותוך הצגה מניפולטיבית של החומר הראייתי והעובדתי בתיק באופן שנוטה באופן חד משמעי כנגד המשיב, מבלי להציג את מכלול הראיות. בין היתר, היא טוענת, כי אף שהמשיב הודה בחלק מעובדות המקרה, ובהן כי הלם באגרופו בקרבן, הוא לא הודה מעולם כי עשה שימוש בכננת במהלך האירועים, וכי ככלל, התביעה לא הצליחה לבסס טענה זו, או להוכיח באמצעות עדויות, ראיות, והדו"ח פתולוגי קשר סיבתי בין העימות בין המשיב וחבריו לבין הקרבן ובין החבלות שנראה כי גרמו למותו.

17. אל מול הטענות שהעלתה העותרת כנגדו, מדגיש המשיב את התנהגותו האלימה של הקרבן לאורך האירועים, ואת חופש הפעולה שלו. לטענתו, מהעדויות שניתנו במסגרת ההליך בצרפת עלה כי הקרבן היה הגורם האלים ביותר בעימות, וכי העימות החל לאחר שהפטיר כלפי המשיב הערה בעלת גוון אנטישמי. המשיב מצדו ניסה להפסיק את העימות, ולאחר שהקרבן קילל אותו, תפס בו בכוח והתיז עליו גז מדמיע, ניסה לפנות את רכבו ולנתק מגע, ובהמשך לאחר שהתיז עליו הקרבן גז בשנית, ביקש ממנו להפסיק לרסס אותו ואת אחיו בגז, אך הקרבן יצא מהחנות אליו והמשיך להתיז בגז (עמ' 6, ש' 1-11, עמ' 7, ש' 4, פרוטוקול מיום 30.3.2017). למעשה, טוען המשיב, כי הקרבן על אף שהיה מוגן בחנות, ובניגוד לבקשות העובדים בחנות, בחר לצאת אל המשיב וחבריו. המשיב מדגיש כי הקרבן הכיר היטב את סביבת החנות, והוא שבחר תחילה לברוח לכיוון פריז, ובהמשך לקפוץ לתעלה באופן שניתק את הקשר הסיבתי בין האירועים למוות. זאת מבלי שנדחף על ידי המשיב או חבריו ואף שאלה לא סגרו עליו אלא רק רדפו אחריו בניסיון להרגיעו (עמ' 7, ש' 4-13, פרוטוקול מיום 30.3.2017).

18. לאור זאת טוען המשיב כי האישום המיוחס לו במסגרת בקשת ההסגרה, עבירת ההריגה השניה בחומרתה לפי הדין הצרפתי, הוא מחמיר יתר על המידה, בעוד שבמקרים דומים בצרפת הועמדו לדין מבצעי העבירה בגין העבירה המקבילה בדין הישראלי של גרם מוות ברשלנות או בגין עבירה של גרימת מוות שלא מרצון, שהעונש בגין נמוך משמעותית.

19. עוד לטענתו, לאור העדר הקשר הסיבתי בין מעשיו לבין מותו של הקרבן, לא ניתן להרשיעו בביצוע עבירת הריגה לפי הדין הישראלי, שכן לא מתקיים בנסיבות המקרה מבחן הסיכון הטבעי. לתמיכה בטענותיו הוא מפנה לפסקי הדין בעניין **אריק קרפ**, וכן בע"פ 149/15 **מרואן מורה נ' מדינת ישראל** (22.11.2016), שם זיכתה דעת הרוב את המערער, ודעת המיעוט הציעה להרשיעו בגרם מוות ברשלנות במצב שבו נחסמה דרך המילוט של הקרבן. כן הוא מפנה להלכות נוספות שלדברי ב"כ מעלות ספק באשר ליכולת להרשיע אותו בעבירת הריגה בישראל.

20. בהתבסס על טענות אלו, טוען המשיב כי בקשת ההסגרה אינה עומדת בתנאי הפליליות הכפולה. שכן לדבריו, לא ניתן להרשיעו בעבירת הריגה בישראל בגין המעשים המיוחסים לו. הוא מדגיש כי יש לבחון באופן מהותי את האישום הצפוי למשיב בצרפת אל מול הדין בישראל ולא להסתמך רק על האמור בבקשת ההסגרה, וכי בהעדר אפשרות סבירה להרשעתו בעבירה בדרגת החומרה של העבירה בה הועמד לדין בצרפת אין מקום להסגירו לשם.

21. טענתה השניה של ב"כ המשיב היא באשר לפגיעה הצפויה בזכותו להליך הוגן בצרפת. המשיב מתאר כי בצרפת נוצרה אווירה ציבורית קשה ביחס לאירועים בגינם מבוקשת ההסגרה. לטענתו, דעת הקהל הצרפתית הינה אנטי ציונית ועויינת מאד כלפיו בשל זהותו היהודית-ישראלית והתגבשה לכדי דעה קדומה כנגדו הרואה בו "טרוריסט". הוא מציין כי הפרשה מוזכרת לא אחת על רקע היחסים הבין-קהילתיים המתוחים בצרפת, והפכה לסמל לשנאת הקהילה המוסלמית כלפי הקהילה היהודית בצרפת. המשיב טוען כי אווירה ציבורית זו תמנע ממנו מלזכות להליך משפטי הוגן, שכן על פי שיטת המשפט הצרפתית ייערך משפטו בפני חבר מושבעים, שידועים, לדבריה, כנתונים להשפעה של דעת קהל.

22. יתר על כן, לדבריו באווירה הציבורית הקשה שנוצרה כנגדו גם נשקפת, לטענתו, סכנה ממשית וקונקרטית לחייו באם ישוב לשם (עמ' 1, ש' 24-28, פרוטוקול מיום 23.1.2017, עמ' 1 לבקשה מיום 20.3.2017), וכי חשש זה ולא ניסיון התחמקות מעמידה לדין, הוא שהביאו להימלט מצרפת. לטענת המשיב מעולם לא ניסה להתחמק מעמידה לדין, ובהתאם לאחר שהתגורר בישראל בשנים 2013-2014, שב לצרפת כדי להתייצב במשפט שהתנהל כנגדו. אלא שבמהלך המשפט התלהטה האווירה הציבורית כנגדו, עד שלקראת הכרעת הדין בעניינו הוא החל חש שעניינו דומה למקרהו של אילן חלימי, צעיר יהודי צרפתי שעונה למוות בידי כנופיית בני מהגרים צרפתים מוסלמים כמה שנים קודם לכן, וכי ייגזר עליו לא עונש מאסר אלא גזר דין מוות, ובשל כך נמלט לישראל. לעניין זה מפנה המשיב לפרשת יאיר קליין, בה החליט בית המשפט האירופי לזכויות אדם שלא להסגירו לקולומביה בשל סכנה שנשקפה לחייו (Klein v. Russia, Application no. 24268/08, Eur. Ct. of H.R., 8 (Apr. 1, 2010)).

23. חשש נוסף אותו מעלה המשיב בהקשר זה נוגע לתנאי הכליאה הצפויים לו, במידה וייגזר עליו עונש מאסר בצרפת. בהתבסס על פרסומים משנת 2005 טוען המשיב כי בבתי הכלא בצרפת שוררת אווירה אנטי-יהודית ואנטי-ציונית קשה, שעשויה להפוך ריצוי עונש מאסר של המבוקש שם "לגיהנום", באופן שיהיה חשוף לאלימות ולסכנת חיים. לפיכך, הוא מעריך כי ירצה את עונש המאסר בבידוד מוחלט, בדומה לאופן שבו ריצה אחיו חלק ניכר מעונש המאסר שהוטל עליו, בשל העויינות כלפי השם "למפל". המשיב מחדד כי בשונה מטענות שהועלו בהליכי הסגרה אחרים בישראל, מועלה כאן לראשונה חשש ממשי מפני עויינות מוסלמית, על רקע גזעי-דתי, כלפי יהודי באירופה.

24. לטענת המשיב, יש להחיל בעניינו את הסייג של תקנת הציבור, שפסיקת בתי המשפט כינתה גם "הגנה מן הצדק", על רקע הפגיעה החמורה והבלתי מידתית הצפויה לו אם יוסגר. זאת בשל האישום החמור

שמיוחס לו וספק אם היה מורשע בגינו בישראל, ההטיה כנגדו במסגרת ההליכים עצמם, ותנאי הכליאה המחמירים הצפויים לו, כפי שפורט לעיל. בנוסף טוען המשיב כי אין להסגירו לצרפת שכן חל בעניינו הסייג כנגד הסגרה בגין הפליה על רקע גזעי לפי סעיף 2ב(א)(2) לחוק. טענות נוספות הן כי נשקפת סכנה לחיי המשיב באם יוסגר, וכי לא מתמלא תנאי ההדדיות בעניין בבקשת ההסגרה.

25. לפיכך מבקשת ב"כ המשיב כי כתנאי להסגרה תתבקש התחייבות של צרפת לדון אותו לפי הדין הישראלי, וכן התחייבות כי ירצה בהמשך את עונשו בישראל בשל סכנת חיים הנשקפת לו במאסר בצרפת. חלופה נוספת שמציע המשיב היא שעניינו של המשיב יידון בישראל בפני בית משפט שיובא בפניו בכתב מכלול החומר המשפטי מההליך בצרפת, ובהתבסס עליו יכריע בית משפט זה את דינו של המשיב.

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

26. הליך הסגרתו של אדם השוהה בישראל למדינה זרה מוסדר בחוק ההסגרה, תשי"ד-1954. לשם הסגרתו של מבוקש למדינה זרה, נדרשות שתי החלטות מרכזיות: ראשית על בית המשפט להכריע כי המבוקש הינו בר הסגרה בהתאם לתנאים הקבועים בחוק, ובהמשך לכך, על שר המשפטים לתת צו המורה על הסגרתו של המבוקש למדינה זרה.

27. סעיף 2א לחוקמציב מספר תנאים מצטברים להסגרה, בהתקיימם ניתן להכריז על אדם כבר-הסגרה:
"א) מותר להסגיר אדם ממדינת ישראל למדינה אחרת אם נתמלאו כל אלה:

(1) בין מדינת ישראל לבין המדינה המבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים;

(2) האדם נאשם או נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (להלן - המבוקש).

ב) מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת..."

28. אם כן, יש לבחון תחילה האם בין ישראל למדינה המבקשת קיים הסכם להסגרת עבריינים (סעיף 2א(1) לחוק). בענייננו ישנו הסכם שכזה כזו מכוח חתימתן של ישראל - ביום 26.12.1967, וצרפת ביום 13.12.1957, על האמנה. כן נדרש כי המבוקש נאשם או הורשע במדינה המבקשת בביצוע עבירת ההסגרה (סעיף 2א(2) לחוק), שעליה להיות עבירה שאילו נעברה בישראל היה עונש המאסר עליה עומד על שנה ומעלה (סעיף 2(א) לחוק). דרישה זו מכונה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה שבבסיס בקשת ההסגרה יהווה עבירה פלילית גם לפי חוקי המדינה המבקשת וגם לפי חוקי המדינה המתבקשת. תנאי נוסף הוא כי בין מדינת ישראל למדינה המבקשת תהיה הסכמה על הדדיות ביחסי ההסגרה (סעיף 2א(ב) לחוק).

עמוד 7

29. סעיף 2ב לחוק ההסגרה מונה רשימה של **סייגים להסגרה**, וביניהם הסייגים הרלוונטיים לטיעוני המשיב והם, כי בקשת ההסגרה הוגשה בשל עבירה בעלת אופי גזעני (סעיף 2ב(א)(2) לחוק) וכי היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק).
30. כמו כן, נקבע סייג נוסף להסגרה בסעיף 1א לחוק, שכותרתו "סייג להסגרת אזרח". לפי סעיף זה, אדם שעבר עבירת הסגרה לפי החוק ובעת עשיית העבירה הוא אזרח ישראלי ותושב ישראל, לא יוסגר אלא אם כן בקשת ההסגרה היא כדי להעמידו לדין במדינה המבקשת, והמדינה המבקשת התחייבה מראש להעבירו בחזרה למדינת ישראל לשם נשיאת עונשו בה, אם הוא יורשע בדין ויוטל עליו עונש מאסר.
31. **הנטל הראייתי** הנדרש לצורך הכרזה על אדם כבר-הסגרה מנוי בסעיף 9(א) לחוק ההסגרה, ולפיו, נדרש להוכיח כי קיימות די ראיות כדי להעמיד לדין את המועמד להסגרה בגין עבירה זו בישראל. זהו נטל ראייתי מקל, שאינו צריך להלום את הרף הראייתי הנדרש לצורך הרשעתו של אדם בדין פלילי (ע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל** פסקה 17 (ניתן ביום 13.5.09) (להלן: "**עניין חזיזה**")).
32. לעומת זאת, נטל ההוכחה לקיומו של סייג המונע את ההסגרה, מוטל על כתפי המבוקש (עניין **גרוזובסקי**, פסקה 16).

דין והכרעה

33. עולה, כי לפנינו שלוש שאלות הצריכות הכרעה: **האחת**, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי להסגרה, או שמא יש לדחות את בקשת ההסגרה מחמת היעדר ביסוס לבקשה. **השניה**, האם מתקיימת דרישת הפליליות הכפולה. במידה ומתמלאה דרישה זו, יש לבחון את השאלה **השלישית** והיא האם כנטען על ידי המשיב תיפגע תקנת הציבור עקב ההסגרה. זאת, עקב קיומו של חשש ממשי לכך שלא יזכה למשפט הוגן בצרפת, שבה נהגת שיטת מושבעים וכי ייגרם לו שם עיוות דין עקב הסערה הציבורית סביב הפרשה שלקיומה הוא טוען. לכך מצטרפת טענתו כי מאותה סיבה נשקפת סכנה לחייו באם יוסגר לצרפת ובנוסף כי עקב מוצאו היהודי וטינת האסירים המוסלמים כלפיו הוא עשוי לרצות את עונש המאסר שלו בבידוד במשך שנים ארוכות. במסגרת בחינת החשש להטייה בעניינו של המשיב יש להכריע גם בשאלה **הרביעית**, שהיא, האם הוא זכאי להגנה מן הצדק בשל רדיפה על רקע גזעני, ומכאן כי עומדת לו ההגנה לפיה לא יוסגר אדם בגין עבירה בעלת אופי גזעני. שאלה נוספת שיש להכריע בה היא האם מתקיימת דרישת ההדדיות בעניינו של המשיב.

אדון להלן בשאלות אלה, כסדרן.

דיות הראיות

"הוכח בשעת הדיון בעתירה לפי סעיף 3, כי המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו - יכריז בית המשפט, כי המבוקש הוא בר-הסגרה."

35. כלומר, בכדי להכריז על אדם כבר הסגרה יש להוכיח כי המבוקש הורשע במדינה המבקשת את ההסגרה, ולחילופין, את קיומן של די ראיות להרשעתו בעבירה כזאת בישראל.

36. כאמור, אין חולק כי המשיב בענייננו הורשע המשיב בבית המשפט בצרפת, ונראה כי די בכך כדי לענות על התנאי שברישא שבסעיף זה, ולכאורה די בכך כדי לענות על המשקל הראייתי הדרוש לקבלת בקשת הסגרה. עם זאת, מאחר והרשויות בצרפת מצהירות כי בכוונתן להעמיד את המשיב למשפט חוזר מכיוון ולא נכח בעת מתן הכרעת הדין, הרי שיתכן ויש מקום לדון בהתקיימות התנאי החלופי בסעיף זה - קיומן של ראיות מספיקות להרשעת המשיב "על עבירה כזאת בישראל".

37. לאור אופיו המקדמי של הליך ההסגרה, המשקל הראייתי הדרוש לשם קבלת בקשת הסגרה אינו המשקל הראייתי הדרוש לשם הרשעתו של המערער בהליך פלילי בישראל, ובית המשפט אינו נדרש לבחון לגופו ולעומקו את מכלול החומר הראייתי או להכריע בשאלת חפותו של המבוקש במסגרת בקשת ההסגרה, אלא לוודא את קיומן של ראיות בעוצמה שדי בה כדי להעמידו לדין, גם אם מתעורר ספק אם די בהן כדי להרשיעו (ע"פ 7569/00 **גנאדי יגודייב - חיזגיל פיסחוב נ' מדינת ישראל** פסקה 18 (23.5.2002)). די להוכיח כי חומר הראיות שצורף לבקשת ההסגרה מבסס "אחיזה לאישום", ומצדיק את קיום הבירור הפלילי בענייננו של המבוקש דווקא במדינה המבקשת, כדי להרים את הנטל הראייתי הדרוש לקבלת בקשת ההסגרה. בית המשפט איננו נדרש לצלול לתוך מכלול החומר הראייתי לגופו, לקבוע את משקלן של הראיות או את התיישבותן זו עם זו (עניין **שווט**, פסקה 19, עניין **חיזיה** פסקה 17).

38. בהתאם לכך, רשאי בית המשפט לבחון באופן גמיש את הראיות שהובאו בפניו, בין היתר, לאור הצורך לגשר בין פערים בין שיטות המשפט השונות בישראל ובמדינה המבקשת (ע"פ 3234/10 **פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה** פסקה 14 (16.1.2011)). גמישות זו עולה גם מהחיקוקים השונים בדיני ההסגרה, כגון תקנה 15 לתקנות.

39. בענייננו, נראה כי החומר הראייתי שצורף לבקשת ההסגרה הוא עשיר ומגוון, ויש בו כדי לעמוד בדרישה ל"אחיזה לאישום". השתלשלות האירועים כפי שתוארה לעיל, והתפתחותה מכדי עימות בין המשיב והקרוב לכדי מרדף של המשיב וחבריו אחרי הקרבן, באופן שגרם לו לקפוץ מתוך מצוקה לתעלה, עולה מעדויות של מספר אנשים שנכחו בחנות או בסמוך לה, וכן מעדויותיהם של עובדי חברת הרכבת הצרפתית - סדריק באדין (Cedric Badin) מיום 12.4.2010 ואדג'ים דג'אווד (Adjim)

(Djaved) מיום 8.4.2010, שצפו במתרחש מעבר לתעלה, והעידו כי אף לאחר שהחליט הקרבן לשחות לעברה השני של התעלה המשיכו המשיב וחבריו ליידות בו אבנים.

40. יתר על כן, מהודאתו של המשיב עצמו במסגרת חקירתו במשטרה, וכן מטענותיו במסגרת הליך זה, עולה כי אין הוא חולק מהותית על מהלך האירועים, במסגרת התעמת עם הקרבן ורדף אחריו עם חבריו, אלא טוען שפעל כפי שפעל לשם הגנה עצמית. המסכת העובדתית, אם כן, עולה באופן ברור למדי ממכלול הראיות, והמחלוקת העיקרית בין הצדדים נוגעת לפרשנות המשפטית שיש לייחס לה. כך למשל, אין חולק כי הקרבן קפץ לתעלה בעוד המשיב וחבריו רצים לעברו, אף שהצדדים חלוקים באשר למשמעות המרדף, ולמידת המצוקה שבה היה הקרבן שרוי באותה עת. כמו כן, אין חולק כי הקרבן טבע במהלך שחייתו בתעלה, אף שהצדדים חלוקים מה הייתה סיבת המוות, ובהתאם, מה הייתה מידת האשם של המשיב לגרימת המוות.

41. סבורני כי תשתית עובדתית זו, גם אם לא ניתן להכריע בשלב מקדמי זה האם די בה כדי להרשיע את הנאשם, מהווה תשתית עובדתית מספקת להעמדתו לדין של המשיב בגין עבירת הריגה בישראל, כפי שיפורט להלן, שכן ראיות אלו מעלות חשד ממשי כי מעשיו של המשיב וחבריו הם שהביאו למותו של הקרבן. אני מוצא, כי חומר ראיות זה קושר את המשיב במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים לו וממלא אחר דרישת ה"אחיזה לאישום", הקבועה בסעיף 9 לחוק: מדובר בראיות, שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיב לדין על עבירה כזאת בישראל (לפירוט הדרישה לעמידה בעבירת ההמתה בישראל ראה להלן בדיון בשאלת הפליליות הכפולה).

42. טענות המשיב, שהן משפטיות במהותן, מקומן במסגרת ההליכים שיתנהלו בצרפת, שכן כאמור, בית המשפט הצרפתי, הוא הערכאה המתאימה לבחון את הראיות לעומקן ולהכריע במחלוקת המשפטית לעניין הקשר הסיבתי בין האירועים לבין מותו של הקרבן, ולהכריע בסעיף האישום המתאים שבגיננו ייתכן ויש להרשיע את המשיב.

בחינת הסייגים נגד ההסגרה

43. לאחר שקבעתי כי יש די ראיות להסגרתו של המשיב לצרפת, יש לבחון האם מתקיימים הסייגים השונים המונעים את קבלת הבקשה, למרות קיומה של התשתית הראייתית.

הפליליות הכפולה

44. דרישת הפליליות הכפולה הינה עקרון יסוד של דיני ההסגרה, ולפיה ניתן להסגיר אדם השווה בישראל למדינה אחרת רק בגין ביצוע מעשה במדינה המבקשת המהווה עבירה פלילית בישראל במדינה המבקשת גם יחד. סעיף 2(א) לחוק קובע כי יוסגר אדם רק בגין עבירה שהעונש בצידה עולה על שנת מאסר אחת (ע"פ 7742/15 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה פסקה 2 (28.8.2016)).

45. ככלל, ניתן להעמיד לדין פלילי אדם שביצע מעשה שהיה מוגדר כעבירה פלילית בשעת עשייתו במקום שבו בוצע המעשה. כאשר מדובר בעבירה שבוצעה מחוץ לישראל, בטרם יוסגר המבוקש למדינה שבה בוצעה העבירה, על בית המשפט לבחון האם הנתונים העובדתיים של העבירה הנדונה, אילו התבצעו במדינת ישראל, היו מגבשים עבירה פלילית (עניין **פלוני** פסקה 2). דרישה זו מבטיחה כי מעשה ההסגרה לא יעמוד בסתירה לערכי היסוד ולתפיסת העולם של המדינה המסגירה בנוגע להליכים פליליים מחד, ומאידך היא מגינה על זכויות הפרט של המבוקש, שכן היא מבטיחה כי יינקטו כנגדו הליכים רק בשל מעשה שבתנאים מקבילים היה נענש עליו גם במדינה בה הוא שוהה. בנוסף מבטיחה דרישת הפליליות הכפולה את שמירת ההדדיות ביחסי ההסגרה (עניין **פלוני**, פסקה 8).

46. עם זאת, דרישת הפליליות הכפולה אין משמעה כי על העבירות במדינה המבקשת ובמדינה המסגירה להיות זהות, ולהכיל את אותן יסודות העבירה. יש לערוך השוואה גמישה בין העבירות המקבילות בשתי המדינות, ולבצע, במידת הצורך, המרה של מאפיינים מסויימים מהעבירה במדינה המבקשת לנסיבות היפותטיות מקבילות בישראל. די בכך שקיימת פליליות היפוטית, גם אם לא ניתן להעמיד לדין מכוחה את המבוקש בישראל אלא רק במדינה המבקשת, בכדי לעמוד בתנאי זה. פרשנות דווקנית של דרישת הפליליות הכפולה עשויה לסכל את האפשרות למצות את הדין עם עבריינים ששוהים במדינה אחרת, ולרוקן מתוכן, הלכה למעשה, את מוסד ההסגרה, ולפיכך יש ליישמו תוך שימת לב כי הוא נועד בעיקרו להבטיח כי לא יוסגר אדם למדינה אחרת בשל ביצוע מעשה שאינו נחשב עבירה פלילית בישראל, או מהווה עבירה פעוטה בלבד (עניין **פלוני**, פסקאות 8, 10, ע"פ 2144/08 **מונדרוביץ נ' מדינת ישראל** פסקה 32 (14.1.2010), עניין **שוחט** פסקה 17, ע"פ 10946/03 **עיסא נ' מדינת ישראל** פסקה 6 (23.6.2005)).

47. כמו כן, הדרישה הנוגעת לפליליות הכפולה בסעיף 2(א) לחוק נוגעת רק לעצם קיומה של עבירה דומה בספר החוקים של שתי המדינות הרלוונטיות, אך היא אינה טומנת בחובה דרישה לזהות במדינות האכיפה או הענישה הנוגעת לעבירה זו. כך, ניתן להסגיר מבוקש למדינה המבקשת גם כאשר ישנם הבדלים ניכרים במדיניות זו (עניין **פלוני**, פסקאות 22-23).

48. לאור זאת, אין מקום לקבל את טענותיו של המשיב בנוגע להיעדר עמידה בתנאי הפליליות הכפולה. כאמור, לאורך ההליך המשיב עצמו שב והודה במסכת העובדתית של האירועים, דהיינו, שהעימות שלו ושל חבריו עם הקרבן הביא את הקרבן לקפוץ אל תעלת המים, ובסופו של דבר למצוא את מותו. מסכת אירועים זו, די בה כדי להביא להעמדתו לדין של המשיב בעבירת הריגה לפי סעיף לחוק העונשין, שהינה "עבירה תוצאתית. היסוד העובדתי של העבירה כולל: מעשה או מחדל אסור; תוצאה שהיא מותו של אדם; וכן קשר סיבתי בין המעשה לתוצאה" (ע"פ 6294/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** פסקה 85 (20.02.2014)).

49. המשיב עצמו מודה בשני המרכיבים הראשונים של העבירה. הוא איננו מכחיש כי במסגרת האירועים שביסוד בקשת ההסגרה היה עימות אלים בינו לבין הקרבן, וכי אירועים אלו הביאו בדרך זו או אחרת

למותו של הקרבן. באשר למרכיב השלישי, שאלת הקשר הסיבתי בין האירועים לבין מותו של הקרבן, הרי שגם לפי הדין בישראל ניתן להרשיע בעבירת הריגה נאשם שהתנהגותו הייתה חלק ממכלול נסיבות שהביא למותו של קרבן:

"הדרישה לקשר סיבתי עובדתי משמעה כי התנהגותו של הנאשם שימשה סיבה מהותית והכרחית... להתרחשות התוצאה. התנהגות זו אינה חייבת להיות הסיבה היחידה והתכופה להתרחשות המוות, אך עליה להיות בעלת תרומה הכרחית להתרחשות התוצאה הקטלנית" (עניין **אריק קרפ** פסקה 85).

50. מדברים אלו שגם אם הוכח הקשר הסיבתי בין התנהגות המשיב למותו של הקרבן מעל לספק סביר היא מעט מורכבת, הרי שלכל הפחות, הונחה התשתית הראייתית הדרושה לשם העמדתו לדין בישראל. כאמור בשלב ראשוני זה, במסגרת הליכי הסגרה, יש רק להוכיח כי ישנן די ראיות לכאורה להעמדתו לדין של המשיב בגין העבירה, וסבורני כי העותרת עמדה בנטל זה. המקום המתאים לבירור טענות המשיב לגופן בנושא זה הוא בבית המשפט בצרפת, אשר יכריע בשאלת הקשר הסיבתי לאחר שיבחן את מכלול הראיות הרלוונטי, במסגרת בחינת אשמו או חפות של המשיב.

51. באשר לטענותיו של המשיב בנוגע לחומרת האישום כנגדו, אל מול האישום המקובל בנסיבות דומות בישראל, הרי שגם אם תוכח כנכונה, מדובר בטענה הנוגעת להבדלים במדיניות האכיפה של ישראל וצרפת, טענה שכאמור אין בה כדי לערער את דרישת הפליליות הכפולה לפי סעיף 2(א) לחוק. אוסיף כי המשיב עצמו מודה כי דרישת הפליליות הכפולה מתקיימת בנוגע לאישומים קלים יותר בעבירות המתה, ומשכך, הרי הוא מודה הלכה למעשה כי מתקיימת דרישת הפליליות הכפולה בעניינו.

פגיעה בתקנת הציבור ורדיפה

52. סעיף 2ב(א)(8) לחוק קובע:

"היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל".

53. כלומר, אין להסגיר אדם למדינה זרה כאשר ההסגרה תביא לפגיעה בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל. ככל שמתקיים הסייג של פגיעה בתקנת הציבור, בית המשפט יימנע מלהכריז על מבוקש כבר-ההסגרה, גם כאשר מתקיימים יתר התנאים הדרושים להסגרה (עניין **גרוזובסקי** פסקה 16).

54. מהי, אם כן, תקנת הציבור שבגינה ניתן למנוע את הסגרתו של אדם? תקנת הציבור היא עקרון על של השיטה המשפטית בישראל, המשקף את ערכי היסוד של החברה, ובהן אינטרסים של החברה והמדינה, המבטאים את רגש הצדק והמוסר של הציבור בישראל, עקרונות, השקפות, וערכים אלו הם כה יסודיים לשיטת המשפט, עד שמוצדק לדחות את בקשת ההסגרה על יסוד הפגיעה בהם, מאחר שבנסיבות

העניין מעשה ההסגרה יהיה בלתי צודק ובלתי ראוי. למעשה, מונח זה הינו "מושג שסתום", הכולל הגנות שונות, ובהן זכותו של הנאשם להליך הוגן ודוקטרינת "הגנה מן הצדק". היקפה של תקנת הציבור כמניעה להסגרת מבוקש הינו מצומצם ביותר, והשימוש בה נעשה במשורה (ע"פ 6717/09 **ישראל אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה** פסקאות 63, 68 (6.12.2010), עניין **יגודייב** פסקה 87, עניין **גרוזובסקי** פסקה 16).

55. אי הסגרה על רקע פרסונאלי הומניטרי, ובכלל זה, על רקע זהותו הלאומית של המבקש כיהודי או ישראלי, שלא על רקע התפתחויות מדיניות, תיעשה רק במקרים בהם יש נתונים בדוקים, יוצאי דופן וכבדי משקל, המצביעים על כך שהסגרת המבוקש בנסיבות העניין תהיה מעשה בלתי צודקת בעליל או תעלה לכדי התעמרות קשה במבוקש. בין היתר, מדובר במקרים בהם באם יוסגר צפוי המבוקש לענישה או התעמרות קשה, החורגת מגדר ענישה פלילית לגיטימית, כגון הסגרתו לידי מרצחים או מענים המפעילים שיטות חיסול ללא ניהול הליך משפטי. נטל ההוכחה להצגת נתונים בדוקים ועובדות מוצקות, החורגים מגדר חששות והשערות תיאורטיות, מוטל על המבוקש (עניין **יגודייב** פסקה 87, עניין **גרוזובסקי** פסקה 16).

56. כאמור, המשיב טוען כי הסגרתו תהא מנוגדת לתקנת הציבור, משני טעמים עיקריים: הראשון, מאחר והפער הניכר בין האישום המחמיר של הריגה בדרגת חומרה שניה שבגינה הוא מועמד לדין בצרפת, לבין האישום המקל של גרם מוות ברשלנות שלטענתו היה מועמד לדין בגינו בישראל בנסיבות דומות, ובין העונשים הקבועים בצידם של אישומים אלו. השני, נוגע לאווירה הציבורית העויינת כלפי המשיב, שלטענתו צפויות לה מספר השלכות קשות הנוגדות את תקנת הציבור. אווירה זו צפויה לטענת המשיב לפגוע בזכותו להליך הוגן, שכן היא צפויה להשפיע על חבר-המושבעים שיכריע בעניינו, וכן היא עשויה להביא את המשיב לסכנת חיים, בשל חשש כי ינקטו פעולות עוינות כלפי המשיב מצד גורמים איסלמיים אנטי-ישראליים. חשש זה, מוסיף המשיב, כפי שיבוא לידי ביטוי בין כותלי הכלא במידה וייגזר עליו עונש מאסר, צפוי להביא לכך שהמשיב ירצה עונש מאסר ממושך בבידוד מוחלט, כפי שריצה אחיו את עונש המאסר שנגזר עליו בצרפת, באופן שנוגד אף הוא את תקנת הציבור.

57. באשר לטעם הראשון, אף שישנם הבדלים בין עבירות ההמתה השונות הקיימות בישראל ובצרפת, הרי שכאמור לעיל, על בסיס התשתית הראייתית שבבקשת ההסגרה ניתן להעמיד לדין את המשיב בגין עבירת הריגה גם בישראל, ומשכך נראה כי ההבדל בין שיטות המשפט בשתי המדינות אינו כה מהותי ועמוק עד שהוא שולל את עקרונות הצדק וההגינות המשפטית מן ההליך בצרפת. הסגרתו של המשיב לצרפת לא תסב פגיעה מהותית לרגשי הצדק והמוסר של הציבורי בישראל, ואין בה כדי לפגוע בתקנת הציבור.

58. באשר לטעם השני, לפיו קיים מניע גזעני ביסוד בקשת ההסגרה וההליכים שנקטו וצפויים להינקט כנגד המשיב, יש לדון בטענה זו בהתאם לחיקוקים האוסרים על הסגרה כאשר בקשת ההסגרה מבוססת על שיקולים מפלים. סעיף 2ב(א)(1) קובע סייג להסגרה, לפיו לא יוסגר אדם אם הבקשה הוגשה על

רקע מפלה:

"... כדי להאשים את המבוקש או להענישו על עבירה בעלת אופי מדיני, אף אם אין מבקשים את הסגרתו בגלל עבירה כאמור".

59. בדומה, נקבע בסעיף 3.2 לאמנה, כי לא יוסגר אדם אם יש חשש כי הרקע לדרישת ההסגרה נגוע בשיקולים פסולים:

"אם בידי הצד המתבקש נימוקים של ממש להאמין, כי בקשת ההסגרה על עבירה פלילית רגילה נעשתה במטרה להעמיד אדם לדין, או להענישו, בשל שיקולים של גזע, דת, לאומיות או השקפה מדינית, או כי מצבו של אותו אדם עלול להיפגע לרעה בשל אחד מן הטעמים האלה".

60. בנוסף לחיקוקים אלו, זכותו של נאשם להליך הוגן הוכרה כזכות חוקתית הנגזרת מהזכות לחירות, וככזו העומדת למבוקש כהגנה מפני הסגרתו (עניין **אוזיפה** פסקה 68).

61. בית המשפט קבע לא אחת, כי לאחר שנכרת הסכם הסגרה בין מדינת ישראל למדינה אחרת, הנחת היסוד של בית המשפט היא כי אותה מדינה עומדת בסטנדרטים של משפט הוגן, וכי קיימים יחסי אמון בין ישראל לאותה מדינה בנוגע לתקינותה של מערכת אכיפת החוק בה (ע"פ 1210/15 **גלב גרוזובסקי נ'** **היועץ המשפטי לממשלה** פסקה 6 (16.2.2016)). לפיכך, על המבוקש הטוען לפגמים בהליך המתנהל כנגדו או במערכת אכיפת החוק, להרים את נטל ההוכחה בעניין זה, ולהצביע על מכשלה קונקרטית שבגינה אין להסגירו (ע"פ 4596/05 **רוזנשטיין נ' מדינת ישראל** פסקה 29 (30.11.05)).

62. המשיב שב וטען, ואף הציג מסמכים שונים (וכן ביקש להציג חוות דעת מטעמו וסרטונים, אף שאלו לא אושרו) המעלים כי האירועים המיוחסים לו זכו להד תקשורתי נרחב, ועוררו סערה ציבורית ודיון בשסעים החברתיים בצרפת בין הקהילה היהודית והמוסלמית. עם זאת, טענות בדבר בקשת הסגרה על רקע רדיפה פוליטית הנוגעות להד הציבורי שעורר עניינו של המבוקש במדינה המבקשת אין די בהן כדי לבסס או להוכיח כי בקשת ההסגרה, וההליכים המשפטיים כנגד המבקש, נגועים בשיקולים לא עניינים על רקע פוליטי (והשווה עניין **גרוזובסקי**, פסקה 22). מטבע הדברים דנים לא אחת בתי המשפט בישראל בפרשיות פליליות שזכות להד תקשורתי נרחב ומעוררות דיון ציבורי. העובדה כי ההליך עורר סערה ציבורית אין בה כשלעצמה כדי להעיד כי נפל פגם בהליך, או כי רשויות אכיפת החוק נהגו במשיב במשוא פנים על רקע גזעני או דתו.

63. באשר לטענה לעיוות דין מצד מערכת המשפט הצרפתית, לטעמי לא עלה בידי המשיב להוכיח פגמים מהותיים בהליכי אכיפת החוק שכבר ננקטו כנגדו, או להצביע על פגיעה ממשית וקשה הצפויה לו מצד מערכת זו באם יוסגר, ואדרבה, ההתחייבות כי ייערך לו הליך של משפט חוזר, אף שנכח כמעט לאורך כל ההליך המשפטי שכבר התנהל כנגדו, יש בה כדי להבטיח כי תינתן למשיב הזדמנות נוספת לשטוח

את טענותיו. עצם חברותה של צרפת במועצת אירופה והצטרפותה לאמנת ההסגרה, יש בה כדי להצביע על קיומו של גוף המפקח על המתרחש בה, ובכלל זה בנושאים הקשורים לזכויות אדם (ע"פ 6914/04 **זאב פיינברג נ' היועץ המשפטי לממשלה** פסקה 18 (7.3.2005)). יש לציין כי לדחיית בקשת הסגרה מטעם של פגם בהוגנות ההליך המשפטי במדינה המבקשת ישנן משמעויות כבדות משקל, והיא צפויה לפגוע ביחסים הבינלאומיים בין ישראל לאותה מדינה, ולפיכך, הנטל המוטל על המבוקש לעניין זה הוא נטל משמעותי. המשיב לא העלה טענות קונקרטיות כלפי גוף, אדם או גורם מסוים, אלא טענות כלליות כנגד "דעת הקהל", "הקהילה המוסלמית" וכיו"ב (והשווה לעניין **שמלה** פסקה 7, שם נדחו טענות בנוגע לסכנה על רקע לאומני בצרפת, גם כאשר הן התבססו של איום מצד אדם קונקרטי), ולפיכך לא עמד בנטל הנדרש להציג "נימוקים של ממש להאמין" (סעיף 3.2 לאמנה) כי תיפגע זכותו להליך הוגן בצרפת, על רקע זהותו היהודית-ישראלית.

64. כמו כן, לא עלה בידי המשיב להוכיח כי יהודים האסורים בצרפת מקבלים יחס גרוע במיוחד בשל היותם יהודים (ר' והשווה עניין **יגודייב** פסקה 88). יצוין כי פסק הדין של בית המשפט האירופי לזכויות אדם בעניין **יאיר קליין**, עליו הסתמך המשיב, מנע את הסגרתו של קליין לקולומביה לאחר שהוכח כי הוא צפוי לעבור שם עינויים על ידי מערכת אכיפת החוק. בענייננו לא נטענה, וודאי שלא הוכחה, כל טענה קרובה לכך.

הדדיות

65. סעיף 2א(ב) לחוק קובע:

"מדינת ישראל תנהג הדדיות ביחסי הסגרה, אלא אם כן החליט שר המשפטים אחרת".

66. סעיף זה קובע את עקרון ההדדיות בהליך הסגרה, לפיו מדינת ישראל תסגיר למדינה שקיים בה הליך מקביל של הסגרת מבוקשים לישראל. מדובר בעקרון מהמשפט הבינלאומי, המורה על יחסי גומלין של הסגרה, ויישום עקרון המפתח ממשפט ההסגרה הבינמדינתי "או הסגרה או שפיטה", לפיו על המדינה שבה שוהה המבוקש לבחור באחת משתי החלופות: להסגירו למדינה המבקשת או להעמידו לדין לפני ערכאותיה המשפטיות (עניין **יגודייב** פסקה 47).

67. עקרון זה פורש באופן תכליתי, מתוך מגמה להבטיח את הצורך בעשיית צדק והבאתו של העבריין לדין. כך, ייתכן וישראל תיענה לבקשת הסגרה גם מטעם מדינה אשר איננה נוהגת להסגיר את אזרחיה אלא להעמידם לדין בשטחה גם על עבירות שביצעו במדינות זרות, שכן נוהג זה עונה על כלל ה"או הסגרה או שפיטה", ונתפס בהתאם כעומד בדרישת ההדדיות של הליך ההסגרה (עניין **אוזיפה** פסקה 77).

68. לאור זאת, לא מצאתי ממש בטענות המשיב לעניין חוסר הדדיות ביחסי ההסגרה עם צרפת. בפרט, בהינתן כי טענות דומות נדחו בעבר, ובתי המשפט בישראל נוהגים זה עשרות בשנים לאשר בקשות הסגרה לצרפת (ע"פ 6384/11 רוזי בן חיים נ' היועץ המשפטי לממשלה פסקה 17 (5.2.2014)).

סוף דבר

69. אשר על כן, אני מקבל את העתירה ומכריז על המשיב בר-הסגרה לצרפת, בגין העבירות המיוחסות לו בבקשת ההסגרה.

למען הסר ספק, מאחר והמשיב לא היה תושב ישראל במועד ביצוע העבירה הוא אינו זכאי לרצות בישראל עונש מאסר ככל שזה ייגזר עליו.

המשיב יוחזק במשמורת בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

5129371

54678

ניתנה היום, ז' תשרי תשע"ח, 27 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים.

משה יועד הכהן, שופט